

Патријарх Порфирије стигао у Епархију бихаћко-петровачку

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије је одазивајући се позиву Његовог Преосвештенства Епископа бихаћко-петровачког г. Сергија, данас, 29. априла 2023. године у поподневним часовима стигао Мркоњић град. Испред храма Рођења Пресвете Богородице дочекао га је Преосвећени Епископ г. Сергије, са свештенством, монаштвом и верним народом Епархије бихаћко-петровачки.

Потом је у храму Рођења Пресвете Богородице свечани чин доксологије служио архимандрит Варнава (Дамјановић) уз саслужење архимандрита Пајсија (Јунга), протојереја-ставрофора Миладина Тешановића, протојереја-ставрофора Драгана Шкалоње, протођакона Немање Рељића, уз молитвено учешће Његовог Преосвештенства Епископа мохачког г. Дамаскина, викара Епископа бачког. Његова Светост г. Порфирије ће у

Недељу Мироносица 30. априла 2023. године освештати поменути храм који је у прошлости претрпио велика страдања и рушења.

На крају доксологије и многољетија владика Сергије обратио се патријарху Порфирију речима:

– Христос Васкрсе! Велики је дан данас а још већа радост у срцима свих нас, јер нам је дошао онај који од нас молитвено никад није отишао и никада не одлази. Патријарх српски, наследник на трону Светога Саве, поглавар наше Свете Цркве, наш отац ,брат и пријатељ. Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије.

У име овог благочестивог народа овде сабраног, и свакога срца крајишког, и сваке душе натопљене крвљу и љубављу Христовом, синовски Вам кличем – добро нам дошли, добро нас нашли и увек нам у добром долазили доносећи нам собом мир Христов и љубав Његову. Ваша Светости дочекује Вас овај народ са вером и овај град са љубављу, јер тако су дочекивали све оне пре Вас који су долазили у име Христово. Дочекује Вас верни народ Мркоњић Града и околине, заједно са свештенством, монаштвом Епархије бихаћко-петровачке, али и са онима који представљају овај град и нашу Републику Српску и све наше крајишке крајеве. Сви су се они заједнички потрудили да Ваш долазак буде испуњен радошћу који у срца наша уноси ову земљу и овај град који видите који је посвећен Пресветој Богородици којег ћемо на челу са Вама, ако Бог да, сутра освештати и предати га овом благочестивом народу и локалном свештенству на молитвену употребу.

Сабрала нас је, Ваша Светости, љубав Христова јер да ње није ово наше сретање било би празно смислом, али није тако. Онај који је ради нас распет и васкрсао дао нам је снагу, вољу и жељу да будемо заједно у његовом граду и храму. У име Његово, баш у овај час у којем се гледамо лицем к лицу као истинска браћа, дошли сте, Ваша Светости, да нас напојите водом живота са Христовом непресушног венца и да долијете још уља у кандило наше вере али и да нас опоменете на смисао нашег овоземаљског постојања.

Радујући Вам се као деца добром оцу и благодаримо Пресветој Богородици што нас је удостојила да обновимо овај храм њој посвећен, да наставимо оно што су нам започели преци како би потомци нашег нараштаја имали на кога да се угледају када нас не буде на овом свету. Наша воља је јача од наших моћи и да нам је Господ подарио снаге да учинимо више него што можемо по вери нашој и вери отаца наших. Остајемо вечно захвални што сте нашли парче времена да будете са нама данас и сутра са нама физички овде и довека молитвено. Још једно Вам у име свих синовски благодарим, позивајући

да нам кажете коју спасосну реч на корист душама нашим. Наша Светости добро дошли нам у Мркоњић Град! Поучите нас и благословите!

И Његова Светост Патријарх се обратио поучавајући и благосиљајући верујући народ:

– Христос Васкрсе! Браћо и сестре, ваистину васкрсе Господ и у светлости Његовог васкрсења и ми не само да откривамо смисао свога постојања, него видимо и своје васкрсење, видимо васкрсење и лепоту читаве творевине Божје, сваке душе која чезне за пуноћом, за смислом, за правдом, за лепотом Божијом. У дане васкрсења Христовог, у дане Његове победе над смрћу, нама се открива, али и дарује и наша победа над сваким својим непријатељем, над сваким оклопом који нас веже за пролазност, за земљу, за таму, за смрт. Видимо васкрсење пуне лепоте која је проистекла из љубави Божје и уобличила се као човек, уобличила се по икони, о слици и прилици Божјој, видимо остварење свога назначења.

Тек у тајни васкрсења Христовог све нам постаје јасно. До васкрсења Његовог неко има више, а неко мање недоумица; неко добије више, а неко мање одговора на те недоумице и на многа питања која се роје у души сваког човека, сваког појединца. у душама свих људи који нису створени за пролазност и смрт, него за живот. Једном речју у тајни, у догађају васкрсења Христовог ми сада и овде знамо да смо живи. Одједанпут ништа нам није тешко, одједанпут страдања тојест крст који свако од нас носи добија свој смисао и у њему већ сада и овде препознаје садржајну силу и снагу победе, силу и снагу васкрсења.

Човек је не само материјално биће, не само тело, него човек је и душа и тело. И само онда када је душа и тело, само онда када живи и једном и другом снагом свога бића, може се назвати човеком. Само онда када је све у животу човековом прожето духовним, прожето душом, само тада и тело живи са пуном свешћу да је засновано на духовном, на благодати Духа Светог; само тада и тело добија свој смисао и у телу се открива сва лепота, сво богатство, сва раскош и све могућности његове. А када човек или заборави да има и душу или је запостави и предност да телу у свом животу, онда ма колико био успешан, ма колико био слављен, ма колико био богат, ма какву моћ имао у својим рукама, па чак и онда када све то може деловати да има своје велике узлете и домете у најмању руку за кратко је. Пре или касније засигурно постаје клизав терен. постаје терен на којем све оно што је човек имао и требало је да га уздигне у висине благодати Божје, у висине заједнице са Богом постаје му осуда. Све то заједно подсмева му се надахнуто нечистим силама, демонским силама. Човек је дакле и душа и тело и ми то православни

хришћани и те како знамо, а о томе сведочи и овај храм који је такође заснован на крсту, који има свој крст и носи свој крст, али тај крст јесте крст Христов. Као и наш крст, када је крст Христов, а то значи када свој крст уткамо у крст Христов – када га учинимо честицом крста Христовог. Када свој крст прожмемо и проткамо крстом Христовим као што је то и овај храм онда тај крст наш постаје наша слава и знак препознавања.

Сведок је дакле овај храм да сте ви Христови и да добро знате да ми имамо и душу, а не само тело. И као што је човек без душе утвара или мртвац тако је једна заједница, једно насеље, један народ без храма утвара или леш. Али тамо где постоји храм, храм посвећен живоме Богу, храм у коме се сабирају и светитељи Божји и у којем се заједно са њима молимо нашем Спаситељу Једноме у Тројици Богу, ту сабирани и сабирајући се са својим местом и својим насељем и ми показујемо и откривамо да смо живи организам. Да смо један организам, да смо живи а не леш. Наш народ откад зна за себе од Светога Саве па на овамо, од Светога Саве који нас је крстио у Јеванђеље Христово и који нам је даровао православну веру и који нас је једанпут за свагда упутио којим путем да идемо и сам тај пут пропутио и учинио прве кораке за нас, учинио је да нас наша православна вера, кроз векове, обликује; да наша православна вера чини оно што јесмо, да буде простор у којем смо и кроз који смо дали најлепше, најузвишеније плодове своје вере, своје духовности али и своје културе. Такве плодове да нас по њима и данас као и некад, а биће тако и у будућности, препознаје читав свет.

Нема ништа у нашем народу да вреди, ако се осврнемо иза себе, али и сада, и да је трајно, а да на себи нема печат Јеванђеља Христовог, печат вере православне. Дакле, вера православна нас је уобличила и формирала и она нам је поставила принципе живота, правила живота, меру, каноне живота. Како се то данас каже систем вредности по коме живимо, систем вредности који нас чини да смо заједница – да смо народ. И када не постоји ништа друго у нашем народу, а има Цркве Христове, а има вере православне, ми добро знамо да смо живи. Било је и таквих времена када нисмо имали никакав други облик спољашњег препознавања, никакав други облик спољашњег хода кроз историју, али смо имали православну веру и она нас је кад су услови то омогућили учинила да можемо имати и друге обрисе, друге облике народа који је организован, народа који је жив. А и данас је тако где год има нашег народа – а има наше Цркве – он постоји, он зна ко је, зна са себе и има свој систем вредности. А где нема православне вере у нашем народу, и православне Цркве или пак онај који није везан за своју Цркву где год да се налази, он неретко гази стазом која га води отуђењу од себе, од свога и од

својих. А тамо где је везан за своју Цркву, својом вером, где год да се налази макар и у далеком страном светом, он зна које, зна коме припада и има свој православни, јеванђељски систем вредности, принципе или боље рећи: заповести Божје по којима се иако само човек можда немоћан и слаб труди да живи. То га онда чини или то нас онда чини да у сваким околностима у ширем контексту који има друге системе вредности стојимо чврсто на земљи и без страха, без бојазни храбро будући оно што јесмо чувајући себе и своје улазимо у истинско прожимање са другим и другачијим, остајући оно што јесмо, остајемо оно и где смо. Остајемо способни да будемо обогачени другим и другачијим у свему оном што је вредно код њих али исто тако да тог другог и другачијег обогатимо свим оним што је вредно код нас. А код нас вредно је све оно што је напојено и задојено православном вером и што је прожето речју Христовом и Јеванђељу Његовим.

И зато је данас велика радост што смо се окупили у Мркоњић Граду, у граду великог ослободиоца краља Петра. Али не случајно и не било којим поводом него да осветлимо душу овога места знајући да је заиста Црква та лађа која нас води сигурно стазом сигурним стопама кроз мене и промене историје, кроз Сциле и Харибде, кроз разна беспућа, ветрове, урвине овога света и води увек у сигурну луку. Јер Црква Божја јесте лађа, али и стуб и тврђава истине у исто време Црква Христова јесте и силе адове неће јој одолети.

Зато радујмо се радошћу васкрслог Господа, радујмо се заједно са свима светима, са читавом Црквом Божјом и небеском и земаљском. За мене је посебан благослов што ево љубављу вашег епископа, мог драгог у Христу брата и саслужитеља владике Сергија, долазим овде међу вас осећајући се увек делом Ваше црквене заједнице и имајући вас увек у своме срцу у својим скромним молитвама а исто тако грлећи вас читавом својом душом молим и вас да ви имате мене у својим молитвама, јер молитва браће и сестара једних за друге је оно што нас држи на окупу. И молитва је оно оруђе највећа сила и снага која руши све препреке које се налазе на путу наших подвига. Молитва је најснажније и најаче оружје и оруђе које побеђује свакога нашега противника и саме демонске силе. Јер молитва нас чини да јесмо једно са Господом. Молитвом ми отварамо пут благодати божије да дође у нас и међу нас и да од наших живота чини чуда али да чини чуда и око нас. Јер можемо имати све уређено и савршено и наравно да је важно да имао и добре економске околности да имамо и безбедне животе, да се можемо споља бранити и споља узрастати али ако немамо молитве, ако немамо вере онда је то празан плод, љуштура без плода. Зато браћо и сестре нека би Господ дао да овде и сада и увек на овом месту служимо Свету Литургију, да веру своју

умножава се у нама и да
ристе Сине божији помилуј
скрсе!

